

Sygn. akt I ACa 876/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jakub Rusiński (spr.)
Sędziowie:	SA Marek Machnij SO del. Mariusz Wicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Agata Karczewska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa W. S. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno- (...) w G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 6 marca 2014 r. sygn. akt IX GC 278/13

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie I (pierwszym) w ten sposób, że zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa Produkcyjno – (...) w G. na rzecz powoda W. S. (1) kwotę 176.000 zł (sto siedemdziesiąt sześć tysięcy złotych) z odsetkami:

- ustawowymi od kwoty 101.000 zł (sto jeden tysięcy złotych) od dnia 27 kwietnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
a od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie,

- umownymi w wysokości 2% w stosunku rocznym od kwoty 75.000 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych) od dnia 27 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałej części, uzależniając wykonanie tytułu egzekucyjnego w tym zakresie, tj. w punkcie I (pierwszym) zaskarżonego wyroku, od wykazania przez wierzyciela, że dłużnik dokonał spłaty wszystkich zobowiązań,

b) w punkcie II (drugim) w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.417 zł (dwanaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania,

c) w punkcie III (trzecim) poprzez jego uchylenie;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.500 zł (jedenaście tysięcy pięćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 286,20 zł, tytułem kosztów sądowych tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

SSO del. Mariusz Wicki SSA Jakub Rusiński SSA Marek Machnij

Sygn. akt I ACa 876/14

UZASADNIENIE

Powód W. S. (2) domagał się zasądzenia od pozwanego Przedsiębiorstwa Produkcyjno – (...) sp. z o.o. w G. dywidendy za lata 2005 – 2008 w kwocie 176.000 zł wraz z odsetkami za opóźnienie, powołując się na uchwały zgromadzenia wspólników, na podstawie których nabył prawo do dywidendy.

Pozwana spółka w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się na upływ trzyletniego terminu przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 6 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu. Swoje rozstrzygnięcie oparł na ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych przedstawionych w uzasadnieniu wyroku. Wynika z nich, że powód jest wspólnikiem pozwanej spółki oraz że (...) od 2006 r. do 2009 r. podejmowało uchwały o przeznaczeniu wykazywanego w sprawozdaniach finansowych zysku, m.in. na wypłatę dywidendy. W 2006 r. przeznaczona do podziału kwota zysku wynosiła 415.000 zł, w 2007 r. 165.000 zł, w 2008 r. 278.000 zł, a w 2009 r. 140.000 zł. Uchwałą Zgromadzenie Wspólników z dnia 11 października 2013 r., pozwana spółka została postawiona w stan likwidacji.

Stan faktyczny nie był sporny natomiast zasadniczą kwestia pozostawała ocena zarzutu przedawnienia. Według Sądu pierwszej instancji roszczenie o wypłatę dywidendy jest związane z działalnością gospodarczą i przedawnia się w okresie trzyletnim, dlatego zarzut pozwanego był uzasadniony. Poza tym, powołując się do orzecznictwa Sądu ten stwierdził, że istnieją argumenty dla przyjęcia, że jest to roszczenie okresowe, dla którego także właściwy jest trzyletni termin przedawnienia. Sąd meriti przyjął, że początek tego terminu należy liczyć od dnia, w którym powód mógł domagać się wypłaty dywidendy, a nie dzień wezwania do zapłaty w związku z czym roszczenie zgłoszone w pozwie złożonym w dniu 28 marca 2013 r. jest przedawnione.

Dodatkowo Sąd Okręgowy zaznaczył, że nie doszło do przerwy biegu przedawnienia na skutek nieważnej czynności prawnej zarządu pozwanej spółki i wskazując na przepis art.275 § 2 k.c. stwierdził, że po otwarciu likwidacji pozwanej spółki nie jest możliwe wydanie wyroku zasądzającego roszczenie.

Powód wniósł apelację, zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art.118 k.c. poprzez przyjęcie, że roszczenie wspólnika spółki z o.o. o zapłatę dywidendy jest roszczeniem okresowym, związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą i dlatego podlega 3 – letniemu przedawnieniu,
- art.123 § 1 pkt 2 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwany nie uznał roszczenia powoda,
- art.275 § 2 k.s.h. poprzez przyjęcie, że w okresie likwidacji spółki z o.o. nie można wypłacić wspólnikowi zysku, który stał się wymagalny w okresie poprzedzającym otwarcie likwidacji,
- art.5 k.c. poprzez przyjęcie, że roszczenie powoda nie zasługuje na ochronę.

W oparciu o takie zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 176.000 zł wraz z odsetkami od kwot szczegółowo wskazanych w petitum apelacji oraz kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na przedstawione przez Sąd Apelacyjny występujące w niniejszej sprawie zagadnienia prawne, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 czerwca 2015 r., III CZP 31/15 stwierdził, że: „1) Roszczenie wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o wypłatę dywidendy nie jest roszczeniem o świadczenie okresowe; 2) W okresie likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, do czasu spłaty jej zobowiązań, nie jest dopuszczalne dokonywanie wypłat dywidendy, także wtedy, gdy uchwała o podziale zysku został podjęta przed otwarciem likwidacji.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest w znacznym zakresie uzasadniona.

1. Uzasadniony jest zarzut naruszenia art.118 k.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w realiach niniejszej sprawy nie ma zastosowania termin trzyletni przewidziany dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 25 listopada 2011 r., III CZP 67/11 (OSNC 2012, nr 6, poz.69) wyjaśnił, że pojęcie roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zostało do tej pory zdefiniowane w sposób precyzyjny i podlega każdorazowo ocenie sądu w konkretnych okolicznościach sprawy. W orzecznictwie, za czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uznaje się z reguły czynności podejmowane w celu realizacji zadań mieszczących się w przedmiocie tej działalności w sposób bezpośredni lub pośredni, pod warunkiem jednak, że pomiędzy przedmiotem działalności a czynnościami prowadzącymi do powstania roszczenia zachodzi normalny i funkcjonalny związek (uchwała SN z dnia 22.7.2005 r., III CZP 45/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 66; wyrok SN z dnia 30.1.2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223).

W sytuacji, gdy prawa do zysków domaga się osoba fizyczna, która nie jest przedsiębiorcą, brak jest w ocenie Sądu Apelacyjnego argumentów dla zaliczenia takiego roszczenia, jako związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą. Skoro bowiem wspólnik nie jest przedsiębiorcą, to roszczenie z tytułu dywidendy nie mieści się w zakresie jego działalności gospodarczej. O charakterze gospodarczym roszczenia z tytułu dywidendy nie decyduje sam fakt prowadzenia przez spółkę działalności gospodarczej. Przyjmując inny pogląd należałoby uznać, że roszczenie osoby fizycznej o zapłatę odsetek od lokaty na rachunku bankowym, także jest roszczeniem związanym z działalnością gospodarczą z uwagi na charakter działalności banku.

Wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2005 r. IV CK 461/04 (LEX nr 143336), na który powołał się Sąd pierwszej instancji, dotyczący roszczenia byłego wspólnika spółki cywilnej o wypłatę należnego mu udziału w zyskach, nie jest podstawą do przyjęcia analogicznego charakteru roszczenia wspólnika z tytułu dywidendy. (...) spółki cywilnej jest przedsiębiorcą (art. 4 ust. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. – o swobodzie działalności gospodarczej, tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz.672 ze zm.) i w ramach spółki wykonuje działalność gospodarczą (art.86o § 1 k.c.).

Taka sytuacja in concreto nie występuje, dlatego ocena zarzutu przedawnienia sprowadzała się do przesądzenia, czy roszczenie wspólnika w spółce z o.o. o wypłatę dywidendy jest roszczeniem o świadczenie okresowe w rozumieniu art.118 k.c.

W związku z zagadnieniem prawnym występującym w niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji zwrócił się z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 18 czerwca 2015 r., III CZP 31/15 stwierdził, że „roszczenie wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest roszczeniem o świadczenie okresowe.”

Zgodnie z art.390 § 2 k.p.c. uchwała Sądu Najwyższego rozstrzygająca zagadnienie prawne wiąże w danej sprawie.

Sąd Apelacyjny akceptuje stanowisko Sądu Okręgowego dotyczące początku biegu przedawnienia roszczeń o wypłatę dywidendy uznając, że wiąże się on z datą podjęcia uchwały przez zgromadzenie wspólników o przeznaczeniu zysku. Wynika to z treści art.120 § 1 k.c. W uchwałach nie określono terminu wypłaty dywidendy, dlatego dla oceny upływu terminu przedawnienia należy odwołać się do zobowiązań bezterminowych. W wyroku z dnia 16 maja 2013 r. V CSK 277/12 Sąd Najwyższy stwierdził, że „bieg przedawnienia roszczenia wynikającego z zobowiązania bezterminowego rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione, gdyby wierzyciel wezwał dłużnika do wykonania zobowiązania w najwcześniejszym możliwym terminie (LEX nr 1353299). Najwcześniejsza uchwała w przedmiocie podziału zysku została podjęta 28 czerwca 2006 r., zatem w dniu wytoczenia powództwa nie upłynął jeszcze termin 10 – cio letni, który in concreto decyduje o przedawnieniu roszczeń o wypłatę dywidendy (art.118 k.c. i art.120 § 1 k.c.).

Z tych względów podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia był nieuzasadniony i dlatego oddalenie powództwa z uwagi na przedawnienie było nieusprawiedliwione.

Taki wniosek czynił zbędnym ocenę zarzutu naruszenia art.123 § 1 pkt 2 k.c.

2. Szczegółowej analizy wymaga zarzut naruszenia art.275 § 2 k.s.h., który stanowił dodatkową podstawę dla oddalenia powództwa. We wspomnianej wcześniej uchwale Sąd Najwyższy odpowiadając na drugie z przedstawionych zagadnień prawnych stwierdził, że „w okresie likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, do czasu spłaty zobowiązań, nie jest dopuszczalne dokonywanie wypłat dywidendy, także wtedy, gdy uchwała o podziale zysku została podjęta przed otwarciem likwidacji.”

W związku z otwarciem likwidacji powstaje nowy stan prawny, dotyczący możliwości zaspokojenia roszczeń wspólnika w spółce z o.o. o wypłatę dywidendy, wynikający z art. 275 § 2 k.s.h. Do wypłaty zysków w stosunku do sp. z o.o. w likwidacji może dojść dopiero wówczas, gdy nastąpiło zaspokojenie wierzycieli i to niezależnie od tego, że uchwała o podziale zysku zapadła przed otwarciem likwidacji. Zanim ten warunek (condictio iuris) zostanie spełniony, wierzyciel nie uzyskuje możliwości spełnienia świadczenia przez spółkę. Nie oznacza to jednak, że istnieje przeszkoda w dochodzeniu takiego roszczenia na drodze sądowej i w uzyskaniu tytułu egzekucyjnego.

Przepis art.275 § 2 k.s.h. nie pozbawia wspólników roszczeń i nie uniemożliwia zasądzenia takich należności na podstawie tytułu egzekucyjnego. Celem unormowania jest ochrona wierzycieli i ona realizuje się w zakazie wypłaty dla wspólników należnego im zysku. W ten sposób zagwarantowane są prawa wspólników związane m.in. ze skutkami przedawnienia roszczeń i ustalenia na podstawie tytułu egzekucyjnego ich praw do dochodzenia roszczeń z art.299 k.s.h. Warto też zwrócić uwagę, że w art. 25e ust.3 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn. Dz.U z 2015, poz.1142 ze zm.) ustawodawca wprost uzależnił możliwość samego dochodzenia udziału w likwidowanym majątku, m.in. od wykazania, że wszyscy wierzyciele zostali zaspokojeni lub zabezpieczeni, natomiast w art.275 § 2 k.s.h. ograniczenie dotyczy jedynie wypłaty dywidendy.

W uzasadnieniu uchwały z dnia 18 czerwca 2015 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że „zakaz wynikający z wyżej wspomnianego przepisu nie prowadzi do pozbawienia wspólnika przyznanych im praw majątkowych, lecz przesuwa ich rzeczywiste uzyskanie do czasu, kiedy będzie możliwe przeprowadzenie podziału pozostałego majątku spółki na rzecz wspólników, po zaspokojeniu innych wierzycieli”. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, owe „ rzeczywiste uzyskanie praw”, nie jest związane z wymagalnością, ale wypłatą dywidendy. *Lege non distigunt*, chodzi zarówno o wypłatę dobrowolną, jak i w wyniku windykacji na podstawie tytułu wykonawczego. Dlatego w tytule egzekucyjnym przeciwko spółce kapitałowej w likwidacji należało wskazać zdarzenie, od którego wystąpienia uzależniona jest jego wykonalność, a takie *expressis verbis* – odnośnie do roszczeń wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o wypłatę dywidendy – przewiduje art.275 § 2 k.s.h.

Podstawowym unormowaniem dotyczącym zagadnienia uzależniania wykonania tytułu egzekucyjnego jest art.786 § 1 k.p.c. W literaturze podkreśla się, że chodzi w tym przepisie o wszystkie zdarzenia, od których uzależnione

jest wykonanie tytułu egzekucyjnego, z wyjątkiem tych, które sąd może z łatwością ustalić bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (por. M.Muliński, Postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności krajowemu tytułowi egzekucyjnemu, Warszawa 2005, s. 181- 187). W niniejszej sprawie spór na etapie postępowania apelacyjnego koncentrował się wokół kwestii istnienia niespłaconych zobowiązań pozwanej spółki, zaś jej badanie wymaga aktualnych informacji, które jak wynika z opinii biegłej i wyjaśnień stron ulegają zmianie. Zważywszy, że ta kwestia wymaga badania w chwili wypłaty (egzekucji), uzasadnione jest wykazanie przez wierzyciela w postępowaniu klauzulowym spełnienia warunku z art.275 § 2 k.p.c. (art.786 § 1 k.p.c.).

Podsumowując, zarzuty powoda są uzasadnione i ich uwzględnienie skutkuje nierozpoznaniem istoty sprawy, gdyż Sąd pierwszej instancji nie ocenił zasadności powództwa w zakresie jego istnienia; tak co do zasady, jak i wysokości. Taka sytuacja nie obligowała Sądu odwoławczego do uchylenia zaskarżonego wyroku na podstawie art.386 § 4 k.p.c., gdyż materiał dowody w sprawie, uzupełniony przed Sądem drugiej instancji, był wystarczający dla rozstrzygnięcia. Poza tym, spór w postępowaniu apelacyjnym koncentrował się wokół kwestii związanych z art.275 § 2 k.s.h., a ta ostatecznie zależała przede wszystkim od wykładni przepisów prawa.

3. Sąd drugiej instancji przyjmuje dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne za własne, zwłaszcza, że nie były one kwestionowane przez skarżącego, który w apelacji podniósł jedynie zarzuty prawa materialnego. Nowe ustalenia dokonane przez Sąd odwoławczy nie podważają ich, stanowią natomiast uzupełnienie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przede wszystkim, opis sytuacji występującej w sprawie wymaga dalszego ustalenia, że na podstawie uchwał Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z 29 czerwca 2006 r., 29 czerwca 2007 r., 30 czerwca 2008 r. i 30 czerwca 2009 r., powód uzyskał roszczenie o wypłatę dywidendy za lata 2005 -2008 w łącznej kwocie 176.000 zł. Kwota podlegająca podziałowi zysku odpowiada wypracowanemu i przeznaczonemu do podziału wysokości zysku za lata 2005 – 2008 z uwzględnieniem zasady określonej w art.193 § 3 k.s.h.

Na podstawie uchwały Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki nr 5 z dnia 30 czerwca 2009 r. przyjęto, że odsetki od wypłaconej dywidendy za 2005 r. za opóźnienie wypłacone zostaną w wysokości 2% (k.221v.).

Wezwanie do zapłaty dywidendy pozwana spółka otrzymała wraz z odpisem pozwu w dniu 12 kwietnia 2013 r. (k.83).

W rezultacie, pomimo braku podjęcia uchwały o dniu wypłaty dywidendy oraz określenia takiego terminu przez zarząd (art.193 § 4 k.s.h.), uchwały o podziale zysku są źródłem roszczeń powoda o zapłatę na podstawie art.191 § 1 k.s.h.

Sąd Apelacyjny na podstawie opinii biegłej A. K. (k.418-420) uznał, że we wrześniu 2016 r. pozwana spółka w dalszym ciągu ma niespłacone należności publicznoprawne z tytułu odsetek (okoliczność bezsporna) oraz uznane przez likwidatorów i ujęte w dokumentacji finansowej spółki wierzytelności wobec R. (...), których istnienie kwestionuje powód.

Opinia biegłej jest wiarygodna zaś wątpliwości dotyczące należności spłaconych przez pozwaną spółkę po kwietniu 2016 r., zostały wyjaśnione na ostatniej rozprawie. Wprawdzie dokumenty źródłowe na temat istnienia wierzytelności w kwocie 393.012,56 zł nie zostały przedstawione biegłej, jednak uznanie ich przez likwidatora, poparte zapisami w dokumentacji rachunkowej, wskazuje na jej istnienie. Jeżeli wspólnik uważa, że działania likwidatorów szkodzą spółce, to powinien podjąć działania mające na celu zmianę likwidatorów. Stanowisko powoda (wspólnika), co do nieistnienia wierzytelności zagranicznego kontrahenta, nie jest zatem decydujące w tej kwestii.

W rezultacie, Sąd Apelacyjnej przyjął, że na dzień zamknięcia rozprawy, pozostają niespłacone zobowiązania pozwanej inne niż z tytułu dywidendy i w tym zakresie uzupełnił ustalenia Sądu pierwszej instancji.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, iż powód nie jest wspólnikiem pozwanej spółki należy stwierdzić, że są one nieuzasadnione i nie zostały w żaden sposób udowodnione. Istnienie praw korporacyjnych i majątkowych powoda w pozwanej spółce wynika natomiast z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy (uchwały wspólników, odpis z KRS), których prawdziwość nie została podważona.

Nie pozbawiają zasadności roszczenia powoda twierdzenia pozwanego o działaniach powoda na niekorzyść spółki, gdyż te kwestie nie niweczą roszczeń wspólnika o wypłatę zysków za lata ubiegłe. Jeżeli spółce przysługują roszczenia odszkodowawcze w stosunku do powoda, to powinna zgłosić je do potrącenia (art.498 i 499 k.c.). Poza tym, twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie znalazły oparcia w dowodach i dlatego też nie mogły one decydować o oddaleniu powództwa na podstawie art.5 k.c. Dodatkowo należy wskazać, że roszczenie wspólnika nie krzywdzi wierzycieli spółki (taki argument podnosił pozwany), gdyż wypłata dywidendy uzależniona jest w okresie jej likwidacji, od ich wcześniejszego zaspokojenia (art.275 § 2 k.s.h.).

W tym stanie rzeczy, według Sądu Apelacyjnego roszczenie powoda w kwocie głównej jest uzasadnione co do zasady. W konsekwencji podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art.5 k.c., nie miał znaczenia dla oceny środka odwoławczego.

Odnośnie do odsetek, to należą się one powodowi za opóźnienie od daty wymagalności ustalonej na podstawie art.455 k.c.

Według poglądów prezentowanych w orzecznictwie i piśmiennictwie, gdy ani nie podjęto w rozsądnym terminie w stosunku do terminu, w jakim zapadła uchwała o podziale zysku przewidująca wypłacenie dywidendy, uchwały wspólników określającej dzień wypłaty dywidendy, ani też zarząd nie skorzystał z art. 193 § 4 zd. 2 k.s.h., należy wówczas stosować art. 455 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h., co oznacza, że roszczenie o wypłacenie uchwalonej dywidendy staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu spółki przez wspólnika do wypłaty (por. M.Rodzinkiewicz. Komentarz do art.193 k.s.h., LEX, wyrok SA w Warszawie z 25.3.2014 r., I ACa 1211/13, LEX nr 1469453).

Sąd uznał, że świadczenie powinno być spełnione przez pozwaną w terminie 14 dni po otrzymaniu przez pozwaną spółkę wezwania do zapłaty (art.455 k.c.) i tak ustalony dzień przyjął, jako początek naliczania odsetek za opóźnienie.

Odsetki za opóźnienie od kwoty 35.000 zł (dywidenda za 2005 r.) wynoszą 2% w stosunku rocznym, bo tak stanowi uchwała Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki nr 5 z dnia 30 czerwca 2009 r. Od 40.000 zł sam powód domagał się ich w wysokości 2% w stosunku rocznym, dlatego tylko w takiej wysokości (mniejszej niż wynika z odsetek ustawowych) należało je uwzględnić. Do pozostałych roszczeń za lata 2007 i 2008 r. zastosowanie miały odsetki ustawowe na podstawie art.481 k.c.

Podsumowując, roszczenie powoda ma swoje podstawy faktyczne i uzasadnienie prawne w art.191 § 1 k.s.h. W zasadniczej części zasługiwało ono na uwzględnienie, gdyż oddalenie powództwa odnosi się tylko do należności ubocznych (odsetek z opóźnienie). Z uwagi na kontynuowaną likwidację pozwanej spółki i przeszkodę w wypłacie dywidendy, o jakiej mówi art.275 § 2 k.s.h., należało w treści wyroku zastrzec warunek uzależniający jego wykonanie od wykazania przez wierzyciela (w postępowaniu klauzulowym), że dłużnik dokonał spłaty wszystkich zobowiązań (art.786 § 1 k.p.c.). Odpowiednio do zmienionego wyniku postępowania, Sąd Apelacyjny w granicach apelacji zmienił także rozstrzygnięcie dotyczące kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, zasądzając je od pozwanego na rzecz powoda w całości (opłata sądowa do pozwu, koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłata od pełnomocnictwa). Powód tylko w nieznaczonej części przegrał sprawę, dlatego podstawą zasądzenia kosztów jest art.100 zdanie drugie k.p.c. W tym stanie rzeczy na podstawie art.386§ 1 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I.

W zakresie, w jakim apelacja nie została uwzględniona (roszczenie o odsetki), na podstawie art.385 k.p.c. została ona oddalona jako bezzasadna (punkt II).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art.100 zdanie drugie k.p.c., gdyż powód tylko w nieznacznym zakresie przegrał sprawę odwoławczą (punkt III). Na koszty te składa się opłata sądowa od apelacji (8.800 zł) i koszty zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych (2.700 zł).

W punkcie IV Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach sądowych na podstawie art.113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zasądzając je od strony przegrywającej sprawę. Sprostowania wymagało z urzędu wskazanie właściwego statio fisci, dysponującego jednostką obsługującą należności Sądu.

SSA Marek Machnij SSA Jakub Rusiński SSO del. Mariusz Wicki